

PRVNÍ KAPITOLA

O ŠEST MĚSÍCŮ DŘÍV

Cesta zpátky chodbami a kanály, kudy jsme se vraceli po bitvě s vampýry, byla pomalá a vyčerpávající. Zuhelnatělé kosti pana Hroozleyho jsme zanechali v jámě, do které upír padl. Rád bych ho pohřbil, ale neměl jsem na to srdce. Stevovo odhalení – to, že je Pánem vampýrů – mě tolik zdeptalo, že najednou jako by mi na ničem nesešlo. Můj nejbližší přítel byl po smrti. Můj svět se hroutil v prach. Bylo mi fuk, jestli žiju nebo umírám.

Vedle mě šli Harkat a Debbie, Vandža a Alice Burgessová kráčeli kousek před námi. Debbie bývala moje kamarádka, ale teď je to dospělá žena, zatímco já zůstal vězet v těle dospívajícího kluka. To je tím, že jsem poloviční upír a stárnu jen o rok za pět let. Alice je šéfinspektorka policie. Ona i Debbie se účastnily boje s vampýry. A obě si vedly statečně. Je hrozné, že to nebylo k ničemu.

Pověděli jsme Alici i Debbiei všechno o Válce jizev. Upíři existují, ale nejsou to ty vražedné obludy z bájí. Když

pijeme krev, nezabíjíme u toho. To dělají jen ti druzí noční tvorové – vampýři. Odtrhli se od upírů asi před šesti stovkami let. Vampýři vždycky vypijí krev své oběti do poslední kapky. Za ta staletí získala jejich kůže sytě nachovou barvu a červené mají i oči a nehty.

Velmi dlouho panoval mezi oběma klany mír. To ale skončilo, když se objevil Pán vampýrů. Jejich vůdce, kterého osud určil, aby jim stál v čele při válce s upíry – a aby nás zničil. Jen pokud ho najdeme a zabijeme dřív, než bude plně zasvěcen vampýří krví, může válka dopadnout v náš prospěch.

Na lov za Pánem vampýrů se směli vydat jenom tři upíři – aspoň podle jednoho mocného intrikána jménem Osmond Sudd, který vidí do budoucnosti. Dvě upíři knížata, totiž Vandža Pochod a já. Tím třetím byl Larten Hroozley, upír, který mě zasvětil krví a který mi byl druhým otcem. Larten se tuhle noc v boji postavil tomu, o kom si myslel, že to je Pán vampýrů, a zabil ho. Jenže pak Steve pana Hroozleyho srazil do jámy se spoustou hořících kúlů – a krátce nato mi pověděl, že ten zabitý byl jen podvodník a že Pánem vampýrů je on sám, Steve.

Pořád jsem nemohl uvěřit, že je pan Hroozley mrtvý. Neustále jsem čekal, kdy už mi poklepe na rameno, a jen co se otočím, bude stát za mnou, vysoký a s oranžovými vlasy, bude se šibalsky šklebit, ve světle pochodně, kterou drží v ruce, se zaleskne dlouhá jizva na tváři, a hned se mě zeptá, kam tak upalujeme bez něj. Jenže nikdo mi na rameno nepoklepal. Kdepak. Pan Hroozley je mrtvý. Nikdy se už nevrátí.

Zčásti bych nejraději začal zuřit, chytil meč a rozběhl se za Steve. Rád bych ho vystopoval a pak mu prohnal kúl tím zkaženým, černým srdcem. Jenže pan Hroozley mě varoval, ať nepodléhám touze po pomstě. Řekl, že kdybych to

udělal, ta touha mě pokříví a zničí. V duši jsem věděl, že jsme si se Stevem ještě neřekli poslední slovo, že naše cesty se znovu střetnou. Ale prozatím jsem si myšlenky na něj vyhnal z hlavy a truchlil jsem nad panem Hroozleym.

Až na to, že jsem moc truchlit nedokázal. Slzy pořád nikde. I když bych nejradši vyl a vzlykal žalem, oči jsem měl pořád suché a chladné jako ocel. Uvnitř jsem byl zlomená, vzlykající troska, ale navenek jsem vypadal ledově chladný a vyrovnaný, jako by se mě upírova smrt nedotkla.

Vandža a Alice se před námi zastavili. Kníže se ohlédl – a oči měl zarudlé od pláče. Vypadal v těch svých zvířecích kůžích, se špinavýma bosýma nohama a rozčuchanými vlasy žalostně, jako přerostlé ztracené dítě. „Už jsme skoro na povrchu,“ zakrákoral. „Pořád ještě je světlo. Počkáme tu na tmou? Kdyby nás někdo zpozoroval...“

„Mně je to jedno,“ ucedil jsem.

„Já tady nechci zůstat,“ popotáhla Debbie. „Ty chodby jsou přílišné.“

„A já musím oznámit svým lidem, že jsem naživu,“ přidala se Alice, pak se zamračila a začala si ze světlých vlasů vybírat šupinky zaschlé krve. „I když teda nemám ponětí, jak jim tohle všechno vysvětlím!“

„Pověz jim pravdu,“ zavrčel Vandža.

Šéfinspektorka se zašklebila. „To zrovna! Budu si muset vymyslet nějakou –“ Zarazila se. Ve tmě před námi se vynořila jakási postava a zahradila nám cestu.

Vandža utrousil nadávku a vyndal šuriken – jednu z těch vrhacích hvězdic, které nosí na pásech přes prsa. Připravoval se k hodů.

„Mír, Vandžo,“ ozvalo se ze šera a osoba zvedla ruku. „Přišla jsem vám pomoci.“

Vandža sklonil ruku se šurikenem. „*Evanno?*“ zašeptal nevěřicně.

Žena stojící před námi luskla prsty a u stropu vzplála pochoděň. V jejím světle jsme zahlédli ošklivou čarodějnici, která nás letos nějaký čas provázela na cestách a při pátrání po Pánu vampýrů. Vůbec se nezměnila. Maličká, svalnatá, s dlouhými zacuchanými vlasy, špičatýma ušima, maličkým nosem, jedním okem hnědým a druhým zeleným (barvy navíc pořád přeskakovaly z jednoho oka do druhého). Celá chlupatá, s dlouhými ostrými nehty, oblečená místo do šatů do žlutých provázků omotaných kolem těla.

„Co tady... děláš?“ zeptal se Harkat a ve velikých zelených očích se mu podezřívavě zablýsklo. Evanna byla ve Válce jizev neutrální, ale mohla jedné či druhé straně pomáhat nebo v něčem bránit. To záleželo na tom, jakou má náladu.

„Přišla jsem dát poslední sbohem Lartenově duši,“ odpověděla a usmívala se při tom.

„Nevypadá to, že by tě to moc bralo,“ poznamenal jsem bez pohnutí.

Čarodějnice pokrčila rameny. „Jeho smrt jsem předpověděla před mnoha desítkami let. Oplakala jsem ho už tehdy.“

„Ty jsi věděla, že zemře?“ zavrčel Vandža.

„Ne zcela jistě, ale předpokládala jsem, že zahyne,“ přikývla.

„Tak jsi tomu mohla zabránit!“

„Nemohla,“ namítla Evanna. „Ti, kdo dokážou nahlížet do proudů budoucnosti, mají zapovězeno do ní zasahovat. Abych Lartena zachránila, musela bych porušit pravidla, podle kterých žijí, a kdyby se tak stalo, vypukl by chaos.“

Čarodějnice natáhla ruku, a i když byla pěkných pár metrů od Vandži, prsty ho něžně vzala za bradu. „Měla jsem

Lartena ráda,“ řekla tiše. „Doufala jsem, že se mýlím. Ale nemohla jsem to vzít do vlastních rukou a ušetřit ho. Jeho osud mi nepatří, takže o něm nemohu rozhodovat.“

„A komu teda patří?“ vybafl Vandža.

„Jemu samotnému,“ odpověděla Evanna pevně. „To on se rozhodl, že bude pronásledovat Pána vampýrů. Že vejde do chodeb a že bude bojovat na té plošině. Mohl před svou zodpovědností couvnout – ale to neudělal.“

Vandža se na čarodějnici ještě chvíli mračil, ale pak sklopil pohled. Všiml jsem si, že do prachu u jeho nohou dopadlo pár slzí. „Omlouvám se, Paní,“ řekl potom. „Nic ti nevyčítám. Jsem jen tolik plný nenávisti...“

„Já vím,“ přikývla čarodějnici a pak si prohlédla nás ostatní. „Musíte jít se mnou. Mám vám toho hodně co říct – a radši bych to udělala venku. Tady dole vzduch páchne zradou a smrtí. Věnujete mi pár hodin času?“ Loupla očima po Alici Burgessové. „Slibuji, že to nebude trvat dlouho.“ Alice si odfrkla. „Mám dojem, že na pár hodinách už ne sejde.“

Evanna si prohlédla Harkata, Debbii, Vandžu a mě. Dívali jsme se po sobě navzájem, pak jsme přikývli a šli jsme za čarodějnici ten zbývající kousek cesty stokami, až jsme tmou a smrt nechali za zády.

Evanna dala Vandžovi silnou jelení kůži, aby si jí přikryl hlavu a ramena, takže mu sluneční paprsky neublíží. Upalovali jsme po ulicích v patách za ní. Určitě nás nějakým kouzlem skryla, protože si nás lidé nevšimli, třebaže jsme měli tváře a šaty samou krev. Zastavili jsme až v jednom lesíku za městem, kde Evanna tábořila mezi stromy. Pokynula nám, ať se posadíme, a my se pustili do bobulí, kořínků a vody, které nám nachystala.

Jedli jsme mlčky. Přistihl jsem se, jak si čarodějnice prohlížím a přemítám, proč tu vlastně je – kdyby se opravdu přišla rozloučit s panem Hroozleym, odešla by až k jámě, kde leží jeho tělo. Evanna je dcera pana Sudda. Stvořil ji tím, že smísil krev upíra s krví vlka. Upíři a vampýři jsou neplodní, nemohou mít děti, ale o Evanně se povídá, že dokáže porodit dítě muži z toho i onoho klanu. Když jsme se s ní krátce po začátku naší štvance za Pánem vampýrů sešli, potvrdila nám pravdivost proroctví pana Sudda, tedy to, že dostaneme čtyři příležitosti zabít Pána vampýrů, a dodala varování, že když selžeme, dva z nás zemřou.

Vandža dojedl první, opřel se a krkl si. „Tak povídej,“ vyštěkl. Neměl náladu na formality.

„Přemýšlíš, kolik možností jste už promeškali,“ řekla Evanna přímo. „Odpověď zní: tři. První nastala, když jste bojovali s vampýry na mýtině a nechali Pána vampýrů uniknout. Tou druhou bylo, když jste zjistili, že Steve je poloviční vampýr, a zajali jste ho. Možností zabít ho jste tehdy sice měli několik, ale počítá se to jako jedna. Třetí možností bylo, když s ním Larten bojoval na plošině nad jámou s kůly.“

„To znamená, že nám ještě jedna rána zbývá?“ sykl Vandža.

„Ano,“ přikývla Evanna. „Ještě jednou budou Lovci stát proti Pánovi vampýrů – a tehdy se osud rozhodne. K tomu střetnutí ale nedojde v blízké budoucnosti. Steve Leonard ustoupil a sprádá nové plány. Prozatím se můžete uklidnit.“

Čarodějnice se obrátila ke mně a její výraz zjemněl. „Možná ti to v soužení neulehčí,“ řekla laskavě, „ale Lartenova duše odešla do Ráje. Zemřel ušlechtilě a vysloužil si odměnu spravedlivých. Jeho duše má klid.“

„Byl bych radši, kdyby byl tady,“ řekl jsem ztrápeně, upíral oči do listů stromu naklánějícího se nad námi a čekal na slzy, které pořád nepřicházely.

„A co ostatní vampýři?“ zeptala se Alice. „Zůstal někdo z nich u nás ve městě?“

Evanna zavrtěla hlavou. „Všichni uprchli.“

„Vrátí se někdy?“ vyzvídala Alice a podle jiskry v očích jsem pochopil, že v jejich návrat tak trochu doufá, aby si mohla vyřídít pár účtů.

„Ne.“ Evanna se usmála. „Ale asi se moc nespletu, když řeknu, že na ně ještě narazíš.“

„To doufám,“ zavrčela Alice – a já věděl, že v tu chvíli myslí na Morgana Jamese, jednoho ze svých mužů, který se dal k vampánům. Vampáni jsou lidští spojenci vampýrů, kteří si vyholují hlavy, malují si krvavé kruhy kolem očí, mají na hlavě nad uchem vytetované písmeno **V** a chodí v hnědých uniformách.

„Takže ta hrůza už skončila?“ zeptala se Debbie a utírala si špínu z tmavých tváří. Tahle paní učitelka sice tam v chodbách bojovala jako tygřice, ale teď na ni tíha těch nočních událostí dolehla a ona se bezmocně chvěla.

„Pro tebe – a prozatím,“ odpověděla Evanna záhadně.

„Co to znamená?“ zamračila se Debbie.

„Tý a šéfinspektorka se můžete rozhodnout, že se od Války jizev co nejvíc vzdálíte,“ vysvětlovala Evanna. „Můžete zase žít jako dřív a dělat, jako že se to nikdy nestalo. Pokud to uděláte, vampýři už vás nechají na pokoji.“

„Samozřejmě že budeme zase žít jako dřív,“ namítla Alice.

„Co jiného můžeme dělat? Nepatříme mezi upíry. Nemůžeme v jejich válce sehrát žádnou další úlohu.“

„To je možné,“ připustila Evanna. „Ale třeba se rozhodnete

to vidět jinak, když dostanete čas to důkladně zvážit. Vráťte se do města, protože potřebujete čas na rozmyšlenou a musíte si urovnat nějaké záležitosti, ale... ale jestli se rozhodnete tam zůstat, anebo ne..." Evanna přeskočila pohledem k Vandžovi, Harkatovi a mně. „Kam se hodláte vydat vy tři?“

„Já budu dál pátrat po té zrudě, po Leonardovi,“ odpověděl Vandža okamžitě.

„To můžeš, pokud chceš,“ pokrčila čarodějka rameny. „Ale budeš jen marnit čas a síly. A navíc tím vás všechny vystavíš nebezpečí. I když je osudem určeno, abyste se s ním znovu utkali, není to vytesané do mramoru – když ho budeš pronásledovat teď, možná tím přijdeš o poslední, rozhodující střetnutí.“

Vandža vztekle zanádal a pak se Evanny zeptal, kam by se podle ní tedy měl vydat.

„Na Upíří horu,“ odpověděla. „Váš klan by se měl dozvědět vše o Pánovi vampýrů. Nesmějí ho zabít sami – to pravidlo platí i nadále –, ale mohou po něm pátrat a ukázat vám správný směr.“

Vandža zvolna přikývl. „Vyhlásím dočasný konec bojů a všechny vyšlu, aby ho hledali. Vyrázím k Upíří hoře míháním, jen co se setmí. Darrene – půjdete s Harkatem taky?“

Podíval jsem se na svého spoluknížete, pak jsem oči zase upřel do natvrdo udusané lesní půdy. „Ne,“ řekl jsem tiše. „Mám už nějak upírů i vampýrů dost. Já vím, jsem kníže a mám svoje povinnosti. Jenže teď mám pocit, jako by mi měla hlava prasknout. Pan Hroozley pro mě znamenal víc než kdo jiný na světě. Musím tomu všemu utéct... možná to bude na chvíli, možná navždycky.“